

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · II

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev02-shoot-idm139642590723232/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

Lars kom ud i Forgemakket, hvor den jourhavende Kammerherre havde hørt alt, saa rød som en Bonderose; men enten det nu var et Spil af Tilfældet, eller fordi Kongen mindedes den originale Audiens — nok er det: han blev virkelig Magasinforvalter, og hans Respekt for det latinske Sprog blev derved saa ringe, at han hellig lovede sig selv, at hans Børn aldrig skulde faa noget med det Krammeri at skaffe. „Thi hvad var det blevet til med mig, om jeg havde lært det,“ plejede han at sige.

Der kom nu en Tid, som ikke var mærkelig ved andet end ved den Udstrækning, som Lars vidste at give en Magasinforvalters Sportelvæsen; men hans egentlige Lykkestjerne gik for ham, som for saa mange andre, først op igennem Erotikkens Morgenrøde. Lars havde ikke glemt Pilefløjten. Han anskaffede sig nu en af Idenholt, og naar de lange Aftener kom, tog han den op af sin Dragkiste. Han kunde da sidde og øve sig hele Timer i Rad; den var hans Omgang og troeste Ven, andre havde han ikke, „thi Venner og Omgang koster Penge,“ mente han. Ilenad Foraaret, da Træerne paa Pladsen sprang ud, og Sundet som en lyseblaa, uendelig Stribe skinnede i Maaneglansen, forekom det Lars, at Stuen blev saa underlig snæver, og han satte sig da ved Bolværket, saa' ud over Havet ligesom i gamle Dage og blæste saa „Skønne Minka“ paa sin Fløjte. I saadanne Øjeblikke kunde der trænge et Glimt af Hjemveens og Forladthedens Poesi igennem ham, og dette gik, uden at han anede det, over i hans Spil, hvortil han troede, at de store Toldbodhunde var de eneste uskønsomme Tilhørere. Lars anede ikke, at der bag ved det røde Gardin paa et af de oplyste Vinduer, som vendte ud til Pladsen, sad en ungdommelig Kvindeskikkelse, rank, sortlokket og